

200502036/1.

Datum uitspraak: 2 november 2005

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 04/1760 van de rechtbank Arnhem van
26 januari 2005 in het geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie een verzoek van appelland om verlening van het Nederlandschap afgewezen.

Bij besluit van 30 juni 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het daartegen door appelland gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 januari 2005, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Arnhem (hierna: de rechtbank) het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 6 maart 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 april 2005 heeft de minister van antwoord gediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 september 2005, waar appelland, vertegenwoordigd door mr. M.H.P.G. Wiertz, advocaat te Zeist en de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De minister heeft het naturalisatieverzoek van appelland van 13 november 2000 afgewezen op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlandschap (hierna: de Rijkswet).

Ingevolge dit artikelonderdeel wordt, voor zover thans van belang, een verzoek om naturalisatie afgewezen, indien op grond van het gedrag van de verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden, of de veiligheid van het Koninkrijk.

Bij de toepassing van die maatstaf heeft de minister de Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlandschap 2003 (hierna: de Handleiding) gehanteerd.

Als toelichting bij artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet is in de Handleiding het volgende vermeld:

"De verzoeker mag in de periode van vier jaren direct voorafgaande aan het verzoek of de beslissing daarop (de zogenaamde rehabilitatietermijn) niet onderworpen zijn geweest aan sanctionering van een misdrijf of aan de gevolgen daarvan. Daarbij geldt het volgende:

- a. iedere vrijheidsbenemende straf of maatregel [...] leidt, ongeacht de duur daarvan, tot afwijzing van het verzoek om naturalisatie; [...].

Bij de beoordeling van het gedrag van verzoeker is niet van belang of de voor het misdrijf opgelegde straf geheel of gedeeltelijk door gratie is kwijtgescholden. Gekeken wordt naar de straf die de

rechter oorspronkelijk heeft opgelegd [...]. [...] Gratie kan wel invloed hebben op de aanvang van de rehabilitatietermijn: [...]

- c. Indien de gehele straf voorwaardelijk door gratie is kwijtgescholden, vangt de rehabilitatietermijn aan op de datum waarop aan de (algemene en bijzondere) voorwaarden is voldaan.[...]"

2.2. Zoals de Afdeling reeds meermalen heeft overwogen, mag het bevoegd gezag het interpretatief beleid betreffende de toepassing van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet als zodanig hanteren, doch dient er daarbij rekening mee te houden dat zich omstandigheden kunnen voordoen op grond waarvan slechts tot een juiste wetstoepassing kan worden gekomen indien van dat beleid wordt afgeweken. Van een dergelijke omstandigheid kan bijvoorbeeld worden gesproken indien de periode tussen het gepleegde strafbare feit en de tenuitvoerlegging van de deswege opgelegde sanctie als bijzonder lang moet worden aangemerkt en aannemelijk is geworden dat de te late tenuitvoerlegging is te wijten aan nalaten van de justitiële overheid.

2.3. Appellant is terzake van een op 22 januari 1993 gepleegd misdrijf op 26 oktober 1994 door de politierechter van de rechtbank Haarlem veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier weken. Dit vonnis is op 1 november 1995 onherroepelijk geworden, nadat het daartegen door appellant ingestelde hoger beroep is ingetrokken. Gedurende de periode van november 1995 tot 11 november 1997 stond appellant niet ingeschreven in de Gemeentelijke Basisadministratie (hierna: GBA), althans was hij met onbekende bestemming vertrokken. In die periode is hij bij brief van 25 juni 1996, verzonden aan het laatstbekende adres, door de Dienst Justitiële Inrichtingen tevergeefs opgeroepen zich te melden bij de in die brief genoemde penitentiaire inrichting, teneinde de aan hem opgelegde gevangenisstraf te ondergaan. Deze brief is door zijn toenmalige advocaat, aan wie de brief is doorgezonden, aan appellant overhandigd. In november 1997 heeft hij bij de Vreemdelingendienst Gelderland Midden een aanvraag ingediend om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, bij welke gelegenheid hij heeft meegedeeld dat hij voormelde gevangenisstraf diende te ondergaan. In januari 1999 is de tenuitvoerlegging van de straf op verzoek van appellant uitgesteld. Voorts heeft hij bij brief van 12 januari 1999 een gratieverzoek ingediend. Bij besluit van 5 januari 2000 is het gratieverzoek ingewilligd. Dit besluit is op 10 juli 2001 aan appellant betekend. Hem is gratie verleend onder de voorwaarde van betaling van geldboete van fl. 1000,00 (zijnde € 453,78). Bij brief van 23 november 2001 heeft hij het Centraal Justitieel Incassobureau verzocht om informatie over de wijze van betaling van het verschuldigde bedrag. Op 22 juli 2002 heeft appellant de geldboete voldaan.

2.4. Appellant klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de periode van ruim negen jaar tussen het gepleegde feit en het voldoen aan de voorwaarde voor gratieverlening op zichzelf gezien als bijzonder lang is aan te merken, maar dat van omstandigheden, die maken dat de minister slechts tot een juiste wetstoepassing kan komen, indien door hem van

voormeld beleid wordt afgeweken geen sprake is, omdat niet aannemelijk is geworden dat het lange tijdsverloop is te wijten aan nalaten zijdens met de ten uitvoerlegging van de straf belaste overheidsorganen.

2.4.1. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het niet ten uitvoer leggen van de aan appellant opgelegde gevangenisstraf gedurende de periode 1 november 1995 tot 11 november 1997 hem niet is toe te rekenen, nu hij gedurende die periode niet was ingeschreven in de GBA, althans met onbekende bestemming was vertrokken, en hij in die periode bij brief van 25 juni 1996 tevergeefs is opgeroepen om zich te melden teneinde voormelde straf te kunnen executeren. Voorts bestaat evenmin grond voor het oordeel dat het niet executeren van de gevangenisstraf in de periode 11 november 1997 tot januari 1999 niet aan appellant is toe te rekenen. Hij was immers bekend met voormelde brief van 25 juni 1996, zoals ook blijkt uit zijn mededeling bij de indiening van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning bij de Vreemdelingendienst Gelderland Midden op 11 november 1997, dat hij nog een gevangenisstraf diende te ondergaan. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, lag het niet op de weg van voormelde Vreemdelingendienst te bewerkstelligen dat de aan hem opgelegde straf zou worden ten uitvoer gelegd. Voorts heeft appellant in januari 1999 zelf om uitstel verzocht en vervolgens bij brief van 12 januari 1999 een verzoek om gratie ingediend, zodat het evenzeer aan appellant is toe te rekenen dat de gevangenisstraf gedurende de periode januari 1999 totdat bij besluit van 5 januari 2000 zijn gratieverzoek is ingewilligd, niet is geëxecuteerd. Dat dit besluit, naar appellant heeft gesteld, veel langer op zich heeft laten wachten dan gebruikelijk is en dat het vervolgens eerst op 10 juli 2001 aan appellant is betekend, brengt niet met zich dat sprake is van een omstandigheid, die maakt dat de minister niet aan de rehabilitatietermijn heeft mogen vasthouden, te minder nu niet is gebleken dat appellant heeft gepoogd de beslissing op zijn gratieverzoek en de betekening van het besluit van 5 januari 2000 te bespoedigen. Het betoog van appellant – ten slotte – dat hij niet eerder dan 22 juli 2002 aan de aan het gratieverzoek verbonden voorwaarde heeft kunnen voldoen, faalt evenzeer, nu niet is aangetoond dat appellant, zoals hij ter zitting heeft betoogd, de geldboete niet eerder bij het Justitieel Incassobureau heeft kunnen voldoen omdat hij niet in het bezit was van het betalingskenmerk.
De klacht faalt.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

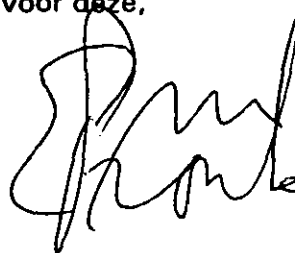
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2005

382-485.

Verzonden: 02 NOV. 2005

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

Postadres: Naturalisatie Rijswijk, Postbus 3015, 2280 GA Rijswijk

Bezoekadres

Sir Winston Churchilllaan 293

2283 DC Rijswijk ZH

Churchillhof Toren 3

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)

(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)

Fax (070) 3703431

Internet www.ind.nl

AANTEKENEN

Dossiernummer: 9308-25-0349

Unit	Naturalisatie Rijswijk
IND Informatielijn	0900 - 1234561
Datum	12 december 2005
Dossiernummer	9308-25-0349
Uw kenmerk	LvD/13042204 013
Betreft	Bezwaarschrift naturalisatie

Geachte heer

Op 9 september 2004 heeft uw raadsman namens u een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking d.d. 1 september 2004, waarbij uw verzoek om naturalisatie van 30 augustus 2002 is afgewezen.

In deze beslissing, die hierbij ingelast en herhaald moet worden beschouwd, is gemotiveerd op alle relevante aspecten van uw verzoek ingegaan. Aanvullend merk ik nog het volgende op.

Op grond van artikel 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dienen belanghebbenden in verband met het bezwaarschrift in de gelegenheid te worden gesteld zich te doen horen. Op 29 maart 2005 bent u verschenen voor een ambtelijke commissie en bent u in de gelegenheid gesteld het bezwaarschrift nader toe te lichten. Van deze hoorzitting is een zakelijk verslag gemaakt, dat eveneens hierbij als ingelast en herhaald moet worden beschouwd.

Ik zie om de navolgende redenen geen aanleiding om op mijn eerdergenoemde beslissing terug te komen.

Bij de beoordeling van een verzoek om naturalisatie zijn de bepalingen van de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN) van toepassing. Eén van de voorwaarden voor naturalisatie is dat er geen ernstige vermoedens bestaan dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, de goede zeden, of de veiligheid van het Koninkrijk (artikel 9 lid 1, aanhef en onder a RWN).

Het openbare orde beleid is vastgelegd in de Handleiding voor toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap. Samengevat komt het beleid erop neer dat een verzoek om naturalisatie wordt afgewezen indien:

1. Er serieuze verdenkingen bestaan dat de verzoeker een misdrijf heeft gepleegd waarop nog een sanctie kan volgen. Met sanctie wordt niet alleen bedoeld een straf (geldboete, taak- of gevangenisstraf) die door de strafrechter is opgelegd, maar ook bijvoorbeeld transacties (door politie of Openbaar Ministerie opgelegde boetes). Van een serieuze verdenking is onder meer sprake indien
 - a. tegen de verzoeker proces-verbaal wegens misdrijf is opgemaakt en de strafzaak niet is beëindigd;

- b. tegen de verzoeker een strafzaak wegens misdrijf openstaat; de verzoeker zich nog in de proeftijd bevindt;
 - c. er sprake is van een nog niet onherroepelijk geworden strafvonnis.
2. In de periode van vier jaar direct voorafgaande aan het verzoek of de beslissing daarop, een sanctie ter zake van een misdrijf is opgelegd of ten uitvoer is gelegd. Met sanctie wordt hier bedoeld iedere
- a. vrijheidsbenemende straf of maatregel
 - b. taak- of leerstraf
 - c. geldboete van € 453,78 (f 1.000,-) of meer
 - d. transactie van € 453,78 (f 1.000,-) of meer
 - e. transactie of geldboete van € 226,89 (f 500,-) of meer, mits er in de periode van vier jaar direct voorafgaande aan het verzoek of de beslissing daarop, meerdere transacties of geldboeten van € 226,89 (f 500,-) of meer zijn opgelegd of betaald, met een totaal van € 660,67 (f 1.500,-) of meer.

De vierjarentermijn kan in het kader van het openbare orde beleid worden aangemerkt als een rehabilitatietermijn, een periode waarin aanraking met politie en justitie dient te worden vermeden.

In het kader van het bovenstaande is het niet relevant of de sanctie voorwaardelijk is opgelegd. Evenmin is het relevant of de tenuitvoerlegging geheel of gedeeltelijk door gratie is kwijtgescholden. Voor naturalisatie heeft het enkele feit dat de straf geheel of gedeeltelijk is kwijtgescholden geen invloed op de beoordeling van het gedrag; het misdrijf en de dader zijn immers strafbaar bevonden en de strafrechter heeft daarvoor straf opgelegd. Gratie kan wel invloed hebben op de aanvang van de rehabilitatietermijn.

In uw geval is gebleken dat u op 30 december 1998 door de Politierechter te Zutphen bent veroordeeld tot één maand onvoorwaardelijke gevangenisstraf, wegens het handelen in strijd met het bepaalde in artikel 2 lid 1 aanhef en onder a van de Opiumwet gegeven verbod, strafbaar gesteld bij artikel 10 lid 1 van de Opiumwet (overige harddrugs). Het vonnis is op 20 mei 2004 onherroepelijk geworden. Het strafbare feit is gepleegd op 1 februari 1998. U heeft de aan u opgelegde gevangenisstraf ondergaan van 31 januari 2005 tot en met 28 februari 2005 ondergaan.

Gelet op het feit dat voornoemde sanctie ter zake van een misdrijf korter dan vier jaar geleden is opgelegd (d.w.z. de veroordeling onherroepelijk is geworden) en het feit dat de opgelegde sanctie korter dan vier jaar geleden is ten uitvoer gelegd, moet worden geconcludeerd dat er ernstige vermoedens bestaan dat u een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 9 lid 1 onder a RWN.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) valt af te leiden dat niet mag worden voorbijgegaan aan omstandigheden op grond waarvan slechts tot een juiste wetstoepassing kan worden gekomen, indien van het beleid in de Handleiding wordt afgeweken. Het is aan de verzoeker om dergelijke omstandigheden te stellen.

Hiertoe heeft u in uw bezwaarschrift en ter zitting van de hoorcommissie aangevoerd dat in het bestreden besluit is uitgegaan van een onjuiste datum waarop het vonnis onherroepelijk is geworden. U bent van mening dat het vonnis reeds na ommekomst van de appeltermijn op 10 juni 1999 onherroepelijk is geworden. De officier van Justitie heeft u immers reeds op 27 mei 1999 meegedeeld dat u binnen 14 dagen na uitreiking van het vonnis hoger beroep kon aantekenen. Gezien het vorenstaande zijn, naar uw zeggen, meer dan vier jaren verstreken sedert het onherroepelijk worden van het vonnis en bent u van mening dat aan deze veroordeling voorbij dient te worden gegaan. U bent immers na de veroordeling niet opnieuw in aanraking gekomen met politie en Justitie. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

Uw opvatting dat u reeds gerehabiliteerd zou zijn gelet op de datum waarop het vonnis volgens u onherroepelijk is geworden, houdt geen stand. Immers, een ernstig vermoeden dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, wordt volgens de Handleiding (C.4 - p. 7) aangenomen gedurende vier jaren, te rekenen vanaf (a) de datum waarop de beslissing tot sanctionering onherroepelijk is geworden, of (b), indien de tenuitvoerlegging daarna is voltooid, het einde van de tenuitvoerlegging. Uit deze tekst volgt dus dat de datum waarop de straf voltooid is als peildatum wordt genomen ter berekening van de rehabilitatietermijn, indien de tenuitvoerlegging van de straf is voltooid nádat de beslissing tot sanctionering onherroepelijk is geworden. Daarvan is in uw geval sprake. Gelet op het feit dat u de korter dan vier jaar geleden de opgelegde gevangenisstraf ten uitvoer heeft gelegd, betekent dit dat u zich thans nog in de rehabilitatietermijn bevindt.

Voorts is zowel in het bezwaarschrift als ter zitting van de hoorcommissie verklaard dat u, middels de brief d.d. 27 mei 1999, op de hoogte was van uw veroordeling en derhalve van het feit dat u veroordeeld bent tot het ondergaan van een gevangenisstraf voor de duur van één maand. Niet valt in te zien waarom u zelf - of namens u - geen contact had kunnen opnemen met de politierechter naar aanleiding van de brief van 27 mei 1999.

Dat u de omstandigheden niet heeft aangevoerd ter zitting van de politierechter omdat u bij verstek bent veroordeeld en evenmin hoger beroep heeft ingesteld nadat u wel kennis had genomen van het vonnis, kan niet leiden tot een ander oordeel. Van mij kan in redelijkheid niet worden verlangd dat ik in de door u gewenste zin achteraf speculeer omtrent de eventuele uitkomst van een inmiddels onherroepelijk vonnis. Ook het feit dat u tijdens het strafproces zich niet heeft laten bijstaan door een raadsman dient geheel voor eigen rekening en risico te komen.

Voorts kan, indien er sprake is van een bijzonder lang tijdsverloop tussen het (laatstelijk) gepleegde strafbare feit (in uw geval is dit 1 februari 1998) en de datum waarop de uitspraak van de rechter onherroepelijk is geworden (in uw geval 20 mei 2004), onder omstandigheden afwijking van de richtlijnen in de Handleiding noodzakelijk zijn om tot een juiste wetstoepassing te kunnen komen. Hierbij kan aansluiting worden gevonden bij een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 februari 1998, nr. H01.97.0004. Voorts wil ik verwijzen naar een uitspraak van voornoemde Afdeling van 16 oktober 1998, nr. H01.97.1515, waarin is overwogen dat het bij de beantwoording van de vraag wanneer sprake is van een als bijzonder lang aan te merken periode in de rede ligt aansluiting te zoeken bij jurisprudentie van het Europees Hof tot bescherming van de Rechten van de Mens alsmede van de Hoge Raad met betrekking tot "redelijke termijn" in de zin van artikel 6, eerste lid, van het EVRM en de daar ontwikkelde criteria voor de beoordeling van de redelijkheid van de termijn, zoals het processuele gedrag van de verzoeker, de ingewikkeldheid van de zaak, en de wijze waarop dan wel de voortvarendheid waarmee de zaak door het Openbaar Ministerie respectievelijk de rechter is behandeld. Ten einde vast te kunnen stellen of zich, in een geval waarin de periode die is gelegen tussen het (laatstelijk) gepleegde strafbare feit en de onherroepelijke veroordeling naar objectieve maatstaven als lang moet worden aangemerkt, dergelijke omstandigheden hebben voorgedaan, zal het bestuursorgaan daarnaar een onderzoek dienen uit te voeren, bijvoorbeeld in de vorm van het (nader) bestuderen van het strafdossier.

Uit de door mij verkregen informatie van het parket te Zutphen is het volgende gebleken. U was tijdens de uitspraak van het vonnis op 30 december 1999 niet aanwezig. Aan u is tot tweemaal toe, te weten op 10 februari 1999 en 8 april 1999, op uw woonadres een gerechtelijke brief toegezonden met als doel aan u het vonnis te laten betekenen. Beide keren is de gerechtelijke brief retour gekomen bij het OM met de mededeling "niet afgehaald". Zodra iemand niet reageert op de door het OM toegezonden brieven, wordt het vonnis als een gewone brief naar de desbetreffende persoon toegezonden, met als doel dat aan de betrokkene alsnog het vonnis wordt betekend en de betrokkene vervolgens het ondertekende vonnis terugzend naar het

OM. Dit is de brief die op 27 mei 1999 aan u is verzonden en waarvan uw raadsman op 24 augustus 2004 een afschrift heeft toegezonden. Echter, zolang een vonnis niet in persoon betekend is, kan het vonnis niet onherroepelijk worden. Derhalve is daarna nog 20 augustus 2000 en 18 februari 2002 geprobeerd het vonnis aan u uit te reiken. Beide keren is het vonnis bij het OM teruggekomen met als melding "niet afgehaald". Uiteindelijk is op 5 mei 2004 gelukt om aan u in persoon het vonnis uit te reiken. Vervolgens bent u na 5 mei 2004 in de gelegenheid gesteld om binnen twee weken een rechtsmiddel aan te wenden tegen het vonnis. Aangezien u dit niet heeft gedaan is het vonnis dan ook op 20 mei 2004 onherroepelijk geworden.

Voorts zijn de gerechtelijke brieven verstuurd naar de adressen waarop u op dat moment stond ingeschreven in de Gemeentelijke basisadministratie (GBA). De brieven van respectievelijk 10 februari 1999, 8 april 1999 en 18 mei 1999 zijn naar _____ gezonden, het adres waarop u volgens de GBA van 30 juli 1998 tot 13 maart 2000 ingeschreven heeft gestaan. Voorts is de brief van 20 augustus 2000 naar de _____ gezonden, het adres waar u, zo blijkt uit de GBA, van 8 mei 2000 tot 18 januari 2001 heeft gewoond. Ten slotte is op 18 februari 2002 een gerechtelijke brief naar uw woonadres aan de _____ gezonden, waarop u van 12 juli 2001 tot 23 april 2004 ingeschreven heeft gestaan in de GBA. Uit verkregen informatie van gemeente 's-Gravenhage blijkt dat uit de GBA gegevens is gebleken dat u tot tweemaal toe, te weten van 13 maart 2000 tot 8 mei 2000 en van 18 januari 2001 tot 12 juli 2001 ambtshalve bent uitgeschreven naar "vertrokken naar onbekend". Voorts is gebleken dat er beide keren voorafgaande aan deze uitschrijving onderzoek is verricht naar uw woonadres en dat u naar aanleiding van deze onderzoeken ambtshalve bent uitgeschreven bij de GBA. Hieruit kan worden afgeleid dat u dus tweemaal in gebreke bent gebleven om uw adreswijziging door te geven. Uw mening, dat u weldegelijk administratief vindbaar was, deel ik dan ook niet.

Gelet op het voorgaande heeft u dan ook meerdere malen verzuimd om aangetekende brieven op te halen. Voorts heeft u tevens meerdere malen verzuimd uw adreswijzigingen door te geven. Dat het Openbaar Ministerie eerst op een latere datum het vonnis aan u heeft kunnen uitreiken en dat u op een veel latere datum de opgelegde sanctie ten uitvoer heeft gelegd, komt naar mijn oordeel dan ook geheel voor eigen rekening en risico. Omdat voornoemde tijdsverloop naar mijn oordeel niet het gevolg is van veronachtzaming door de betrokken instanties, is in dit geval dan ook geen sprake is van bijzonder lang tijdsverloop in vorenbedoelde zin. Het gestelde, dat het OM nalatig is geweest en dit niet in uw nadeel mag werken kan gelet op het voorgaande mijnerzijds dan ook niet worden gevolgd.

Voorts heeft u aangevoerd dat u Nederlander wil worden, omdat u hier al 12 jaar verblijft. U bent nooit teruggegaan naar Soedan en wil ook nooit meer teruggaan. Ook wilt u graag Nederlander worden omdat u geen nationaliteit heeft.

Voor zover u met het vorenstaande een beroep doet op bijzondere omstandigheden op basis waarvan zou moeten worden afgeweken van het bij naturalisatie geldende openbare orde beleid ingevolge artikel 4:84 Awb, dan wordt het volgende overwogen. Ingevolge artikel 4:84 Awb dien ik te beoordelen of de door u aangevoerde feiten en omstandigheden aanleiding vormen om van de geldende beleidsregels af te wijken. Ter beoordeling ligt derhalve de vraag of voor mij zich bij de afweging van alle daarbij in aanmerking te nemen belangen in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat ik uw geval niet van het geldende openbare ordebeleid dien te worden afgeweken.

De door u aangevoerde omstandigheden kunnen blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling echter niet worden aangemerkt als bijzonder omstandigheden die nopen tot afwijking van het bij naturalisatie geldende openbare ordebeleid.

Daarenboven dient niet uit het oog te worden verloren dat de in deze onderhavige naturalisatieprocedure te geven beslissing met name ziet op de eventuele bedreiging die u vormt voor de Nederlandse openbare orde in de zin van artikel 9 lid 1 onder a RWN en niet op het ongemak dat u mocht ondervinden als gevolg van het niet-verlenen van het Nederlanderschap.

Aangezien u op grond van de thans van kracht zijnde openbare orde-richtlijnen niet in aanmerking komt voor naturalisatie en niet is gebleken dat er bijzondere feiten en omstandigheden aanwezig zijn waardoor dient te worden afgeweken van deze richtlijnen, wordt u thans niet voorgedragen voor verlening van het Nederlandschap. U kunt evenwel vier jaar nadat u uw laatste opgelegde sanctie ter zake van een misdrijf volledig heeft ondergaan, in aanmerking komen voor verlening van het Nederlandschap mits u niet opnieuw strafbare feiten pleegt en eveneens aan de overige voorwaarden voor naturalisatie voldoet.

De inhoud van het dossier heb ik in mijn beslissing betrokken.

Gelet op het voorgaande en de mij ter beschikking staande gegevens is er geen aanleiding om mijn beslissing van 1 september 2004 te herzien. Ik acht het bezwaarschrift dan ook ongegrond en handhaaf de beslissing tot afwijzing van uw verzoek om naturalisatie.

Indien u het niet eens bent met mijn beslissing, kunt u hiertegen beroep instellen bij de Rechtbank te 's-Gravenhage, Sector Bestuursrecht, Onderdeel 2^e Kamer, Postbus 20302, 2005 EH te Den Haag. Uw beroepschrift moet binnen zes weken na verzending van deze beslissing bij de rechtbank ontvangen zijn. U moet een afschrift van deze brief bijvoegen bij uw beroepschrift.

Voor de behandeling van het beroepschrift is griffierecht verschuldigd.

Hoogachtend,

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in zijn
hoedanigheid van minister van het Koninkrijk,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Y.Y. Wong'. The signature is written in a cursive, somewhat stylized script.

mw. Y.Y. Wong
senior medewerker naturalisatie

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
derde afdeling, enkelvoudige kamer

Reg. nr. AWB 06/579 RWNL

UITSPRAAK
als bedoeld in artikel 8:77
van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Uitspraak in het geding tussen

wonende te eiser,

en

de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

1. Eiser, van Soedanese nationaliteit, heeft op 30 augustus 2002 om naturalisatie verzocht.
2. Bij besluit van 1 september 2004 heeft verweerder dat verzoek afgewezen.
3. Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 9 september 2004 bezwaar gemaakt.
4. Bij besluit van 12 december 2005, verzonden op gelijke datum, heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.
5. Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 19 januari 2006, ingekomen bij de rechtbank op dezelfde datum, beroep ingesteld.
6. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.
7. Het beroep is op 31 januari 2007 ter zitting behandeld. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. L. van Dijk, advocaat te Den Haag. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde E.G.M. Göbel.

II. Motivering

1. Verweerder heeft het naturalisatieverzoek van eiser afgewezen op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de Rijkswet).
- 1.2. Ingevolge dit artikelonderdeel wordt, voor zover thans van belang, een verzoek om naturalisatie afgewezen, indien op grond van het gedrag van de

verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden, of de veiligheid van het Koninkrijk.

1.3. Bij de toepassing van die maatstaf heeft de minister de Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlandschap 2003 (hierna: de Handleiding) gehanteerd.

1.4. Als toelichting bij artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet is in de Handleiding het volgende vermeld:

"De verzoeker mag in de periode van vier jaren direct voorafgaande aan het verzoek of de beslissing daarop (de zogenaamde rehabilitatietermijn) niet onderworpen zijn geweest aan sanctionering van een misdrijf of aan de gevolgen daarvan. Daarbij geldt het volgende:

a. iedere vrijheidsbenemende straf of maatregel [...] leidt, ongeacht de duur daarvan, tot afwijzing van het verzoek om naturalisatie; [...]."

en verder:

"4.8 Verjaartermijn

[...] Het huidige stelsel gaat uit van de datum waarop de sanctiebeslissing onherroepelijk is geworden en de datum waarop de sanctie ten uitvoer is gelegd. Dit stelsel blijft gehandhaafd. Een ernstig vermoeden dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, wordt mitsdien aangenomen gedurende vier jaren, te rekenen vanaf (a) de datum waarop de beslissing tot sanctionering onherroepelijk is geworden, of (b) indien de tenuitvoerlegging daarna is voltooid, het einde van de tenuitvoerlegging. Bij vrijheidsbeneming is dat de datum van de vervroegde invrijheidstelling [...]."

1.5. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft meermaals overwogen dat verweerder dit wetsinterpretatief beleid betreffende de toepassing van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet als zodanig mag hanteren. Wel dient er daarbij rekening te worden gehouden dat zich omstandigheden kunnen voordoen op grond waarvan slechts tot een juiste wetstoepassing kan worden gekomen indien van dat beleid wordt afgeweken.

2. Verweerder heeft de afwijzing gegrond op de volgende feiten. Eiser is op 30 december 1998 door de Politierechter te Zutphen veroordeeld tot één maand onvoorwaardelijke gevangenisstraf, wegens het handelen in strijd met het bepaalde in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Opiumwet. Het vonnis waarbij deze straf is uitgesproken is op 5 mei 2004 aan eiser betekend. Omdat hij niet binnen twee weken na die betekening een rechtsmiddel heeft aangewend, is het strafvonnis op 20 mei 2004 onherroepelijk geworden. Eiser heeft de opgelegde gevangenisstraf ondergaan van 31 januari 2005 tot en met 28 februari 2005. Hieruit volgt dat eiser minder dan vier jaren vóór het nemen van het primaire besluit is onderworpen geweest aan sanctionering van een strafbaar feit. Op grond daarvan heeft verweerder aangenomen dat ernstige vermoedens bestaan dat eiser gevaar oplevert voor de openbare orde, zodat verlening van het Nederlandschap aan eiser moest worden geweigerd.

2.1. In beroep heeft eiser als enige beroepsgrond aangevoerd dat het vonnis niet pas op 20 mei 2004 onherroepelijk is geworden, maar reeds in mei 1999. Immers de Officier van Justitie heeft hem bij brief van 27 mei 1999 op de hoogte gesteld van de veroordeling bij vonnis van 30 december 1998. Eiser heeft daarop besloten in het vonnis te berusten.

3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat het strafvonnis van 30 december 1998 eerst op 20 mei 2004 onherroepelijk is geworden door betekening van dat vonnis aan eiser. De aangetekende brieven die eerder aan eiser ter betekening van het vonnis waren toegezonden zijn immers niet aan hem uitgereikt en daarna door hem niet van het postkantoor afgehaald. De niet-aangetekende brief die aan eiser ter kennisgeving van het strafvonnis is gezonden geldt in de onderhavige omstandigheden van het geval niet als betekening, zolang eiser niet aan het parket kenbaar heeft gemaakt dat hij deze brief heeft ontvangen. De stelling van eiser dat hij na kennisgeving van de niet-aangetekend aan hem verzonden brief van 27 mei 1999 heeft berust in de strafrechtelijke veroordeling, mag dan juist zijn, zolang hij dat niet kenbaar had gemaakt, stond voor hem nog de mogelijkheid open rechtsmiddelen aan te wenden en was er dus geen sprake van een onherroepelijke veroordeling.

3.1. Voorts heeft verweerder op goede gronden vastgesteld dat het feit dat eiser de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan van 31 januari 2005 tot en met 28 februari 2005 betekent dat de zogenoemde revalidatietermijn van vier jaar vanaf laatstgenoemde datum is gaan lopen.

3.2. Op grond van het voorgaande heeft verweerder op goede gronden vastgesteld dat eiser minder dan vier jaren vóór het nemen van het primaire besluit is onderworpen geweest aan sanctionering van een strafbaar feit. Op grond daarvan heeft verweerder terecht aangenomen dat ernstige vermoedens bestaan dat eiser gevaar oplevert voor de openbare orde en is verlening van het Nederlanderschap terecht geweigerd.

3.3. Verweerder heeft op goede gronden overwogen dat van bijzondere omstandigheden op grond waarvan slechts tot een juiste wetstoepassing kan worden gekomen indien van het beleid wordt afgeweken, niet is gebleken. Zo al van een bijzonder lang tijdsverloop tussen de pleegdatum van het strafbaar feit en het onherroepelijk worden van het vonnis en de tenuitvoerlegging daarvan kan worden gesproken, is dit tijdsverloop te wijten aan eiser. Hij heeft immers de aangetekende brieven tot betekening van het strafvonnis niet afgehaald en op de niet-aangetekend toegezonden brieven niet gereageerd.

3.4. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

III. Beslissing

De Rechtbank 's-Gravenhage,

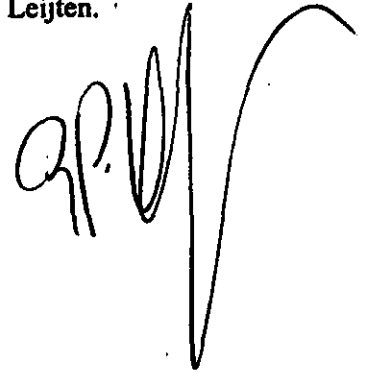
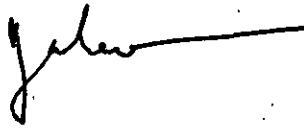
RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Aldus gegeven door mr. G.P. Kleijn en in het openbaar uitgesproken op 12 februari 2007, in tegenwoordigheid van de griffier mr. J.A. Leijten.

Voor eensluidend afschrift,
de griffier van de Rechtbank 's-Gravenhage,

Verzonden op:

15 FEB. 2007

Van Dijk Van Schijndel Menheere**ADVOCATEN EN PROCUREURS**

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

Per post en fax: 070-3651380
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
1854	INGEKOMEN
B	29 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 29 maart 2007
 Betreft : /Ministerie van Justitie
 Ons kenmerk : LvD/13042204 027
 Uw kenmerk : -
 E-mail : lvandijk@dsmadvocaten.nl
 Doorkiesnr. : 070-3544995

Het in deze verschuldigde griffierecht dient ten laste van de rekening-courant van de gemachtigde te worden gebracht.

HOGER BEROEP ingevolge de Algemene Wet Bestuursrecht
 (betreft: weigering naturalisatie)

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren van Soedanese nationaliteit, wonende te aan
 de te dezer zake domicilie kiezende te Den Haag, aan de Duinweg 9
 (2585 JT), ten kantore van de advocaat en procureur mr L. van Dijk, die, bepaaldelijk daartoe
 gevolmachtigd, dit hoger beroepschrift ondertekent en indient:

- Appellant stelt bij deze hoger beroep in tegen de uitspraak d.d. 12 februari 2007 (verzonden op 15 februari 2007) van de rechtbank te Den Haag, gewezen in een geschil tussen appellant en de minister van justitie, voorheen minister voor vreemdelingenzaken en integratie, verweerder in deze. Een kopie van de bestreden uitspraak is hierbij aangehecht (prod. 1).
- Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak en de daarin weergegeven gronden. Met de bestreden uitspraak zijn de aanspraken van appellant niet naar behoren erkend en is ten onrechte niet voorgedragen voor naturalisatie.
- Verweerder heeft in de beschikking op bezwaar miskend dat appellant reeds middels de brief van 27 mei 1999 van de officier van justitie op de hoogte is gesteld van de veroordeling op 30 december 1998. Hij heeft zich na kennisneming van de veroordeling bij de uitspraak neergelegd en daarin berust. Hij heeft geen hoger beroep ingesteld tegen die beslissing. Om die reden had de minister er van uit dienen te gaan dat de rehabilitatietermijn aanving in mei/juni 1999 en had, vanwege de omstandigheid dat appellant niet opnieuw in negatieve zin met justitie in aanraking is gekomen, appellant voorgedragen dienen te worden voor verlening van het Nederlanderschap. Het oordeel van verweerder verdraagt zich ook niet met hetgeen bepaald is in artikel 403 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering. De omstandigheid dat appellant is in het bezit is van de kennisgeving van 27 mei 1999 van de veroordeling impliceert reeds dat deze brief hem heeft bereikt en vormt een omstandigheid waaruit volgt dat appellant met de uitspraak bekend was.

Rekening Derdengelden nr. 50.94.84.409 i.o.v. Stichting Echter Derdengelden te Den Haag.

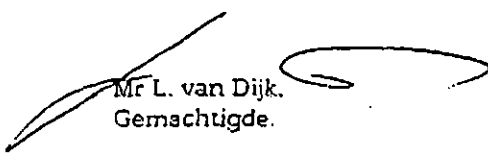
Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beroepsverenigingen omvat.
 Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.
 Van Dijk Van Schijndel Menheere is a partnership which includes professional corporations.
 Any liability shall be limited to the amount which is paid out under our firms' professional liability insurance.

LINK
 THE GENERAL LINK GROUP
www.LinkLink.org

De omstandigheid dat het vonnis eerst in 2005 is geëxecuteerd, is geen omstandigheid die voor risico van appelland diende te komen nu het Openbaar Ministerie daartoe reeds in 1999 de gelegenheid had en dit bijzonder lange tijdsverloop niet aan appelland te wijten is geweest. Dat hij gedurende twee zeer korte perioden niet ingeschreven heeft gestaan in de GBA doet daaraan niet af nu niet is gebleken dat de executie als gevolg daarvan niet heeft kunnen plaatsvinden.

REDENEN waarom appelland uw afdeling vraagt het onderhavige hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak van de rechtbank en het daaraan voorafgaande weigeringsbesluit van de Minister van Justitie, voorheen Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te vernietigen en te bepalen dat appelland alsnog dient te worden voorgedragen voor verlening van het Nederlandschap, althans te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen op het bezwaarschrift en wel binnen een door uw afdeling te bepalen termijn.

Tevens wordt verzocht te bepalen dat de door appelland geleden schade, bestaande uit de kosten van rechtsbijstand en het in deze verschuldigde griffierecht door de Staat der Nederlanden, zowel terzake van de onderhavige procedure als ook terzake van de voorgaande procedure bij de rechtbank, aan appelland dient te worden vergoed.

Mr L. van Dijk,
Gemachtigde.